

Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ. Τρίκκ. κ. ἀ.): Ἀναφέρνει ὅσων τὴν παλαιογελάδα Τρίκκ. Συνών. ἀναπνέω 1 γ, ἀνασαίνω 2 γ, ἀνασέρνω Β 4 β. 2) Ἀναστενάζω μετὰ λυγμῶν Κύθηρ. Στερελλ. (Κεράσ.) — Λεξ. Αἰν.: Τὸν ἔπιασαν τὰ παράποντα καὶ ἀνάφειν Κεράσ. Τὸν ἦδρα πῶκλι καὶ ἀνάφειν αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Γαλην. Ἱπποκρ. γλῶσσ. (ἐκδ. CKühn) «ἀναφέρειν δηλοῖ ποτε καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα». Πβ. καὶ Ἡσύχ. «ἀνενέγκατο ἑστέναξεν ἐκ βάθους». Πβ. ἀναλυγγιάζω 1. ἀναλυγγίζω. 3) Στρέφομαι πρὸς τι, περιστρέφομαι Κρήν.: Ἄσμ.

Πάντα ᾗς ἐσέ, πουλλάκι μου, ὁ νοῦς μου ἀναφέρνει.

Β) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ συνέλθῃ ἐκ λιποθυμίας Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Προπ. (Μηχαν.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐγαναχτήσανε νὰ τὸν ἀναφέρουνε Κρήτ. Μὴ τὰ πουλλά τ' ἀνάφειαν Ζαγόρ. Μπόρισι νὰ τ' ἀναφέρ' αὐτόθι. || Ἄσμ.

Σταμνὶ νερὸ τῆς ρίξανε γιὰ νὰ τὴν ἀναφέρ' νὰ καὶ ὅσων τὴν ἀναφέρανα, αὐτὸ τὸ λόγο λέγει

Μηχαν. Διὰ τὴν σημ. πβ. Καλλίμαχ. καὶ Χρυσορρ. στ. 1595 (ἐκδ. SLambros σ. 67) «ὅταν ἐκ πόνου καὶ κλαυθμοῦ λιποθυμήσῃ, πέσῃ, | εἰ μὴ τὴν φθάσῃ τὸ νερόν, ποσῶς οὐκ ἀναφέρει». 2) Ἐνάγω, καταγγέλλω, μηνύω τινὰ συνήθως ἐν τῇ σχολικῇ καὶ στρατιωτικῇ γλώσσῃ σύνηθ.: Μὴ μὲ πειράζῃς, γιὰτὶ θὰ σὲ ἀναφέρω ᾗς τὸ δάσκαλο. Ὁ δεκανέας ἀνάφερε σήμερα δυὸ στρατιῶτες. 3) Κάμνω λόγον περὶ τινος, λέγω τι κοιν.: Μὴν ἀναφέρῃς τέτοια πράματα. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀναφέρῃς τ' ὄνομά μου. Ἄν τοῦ ἀνάφερα τίποτα κοιν. Τοῦ πιδὶ τοῦ ἀνάφει τ' μάννα τ' Αἰν. Λυγμάει; κάποιους σ' ἀναφέρ' (πρόληψις) Μακεδ. || Παροιμ.

Ἀνάφεις τοὺς σκύλλου; | πᾶρι καὶ τοῦ ξύλου

(ὁ συναναστρεφόμενος μὲ τοὺς κακοὺς πρέπει νὰ προφυλάσσεται) Ἡπ. Τοῦ Γιάντ' ἀνάφειν ἀνὰ καὶ οὐ Γιάντ' ᾗς πίσου ἀπ' τὴν πόρτα (ἐπὶ τοῦ καταφθάνοντος ὅτε περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος) Μακεδ. Νέφερε τὸ γάδαρον νὰ γιῇς τὸ σουμάρι (ὅταν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι λέξεώς τινος ἀναπλάσσεται ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἀκούοντος ἡ ἔννοια ἄλλου πράγματος ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένου μετὰ τῆς ἔννοιας τῆς ἀκουομένης λέξεως) Ρόδ. Σ τοῦ κρεμασμένου τὸ σπῖτι σκοινὶ μὴν ἀναφέρῃς (ἀπόφευγε νὰ ὁμιλῇς περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ λυπήσουν τὸν μεθ' οὗ διαλέγεσαι) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,216. || Ἄσμ.

Σῦρι, μαννούλλα μ', πές του της, | κρυφὰ καὶ ἀνάφει τοῦ της Αἰτωλ.

Ἐψὲς ἤμουν ᾗς τοὺς οὐρανοὺς μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἄκουσα ποῦ σ' ἀνάφεραν μὲ τοὺς ἀποθαμένους

Ἡπ. Συνών. ἀθιβάλλω 3, ἀθιβολεύω (II) 3, ἀμφιβάλλω 2, ἀναβάλλω 5, ἀναγογυρεύω 2, ἀναγορεύω 1, ἀναγυρεύω 2, ἀναθιβάλλω Β 1, ἀναθιβολεύω 1. Μετοχ. ἀναφειρόμενος = ὁ διαβοηθεὶς διὰ τὴν ἀνηθικότητά του, συνήθως ἐπὶ γυναικὸς Μακεδ.: Ἀναφειρόμεν ᾗναϊκα. 4) Ἀναγνρίζω τινὰ Κρήτ. Μεγίστ. — Κορ. Ἄτ. 2,45: Ὁ,τι ποῦ σ' ἀναφέρνω Κρήτ. Μόλις σὲ ἀνέφερα Κορ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Θυμήθου τὰ περάματα καὶ ἀνάφερες τοὺς τόπους, τὰ λόγια ποῦ ᾗμιλούσαμε κρυφὰ πὸ τοὺς ἀνθρώπους

Μεγίστ. 5) Ἐκθέτω τι προφορικῶς ἢ ἐγγράφως πρὸς ἀνωτέραν ἀρχὴν ἢ πρὸς προϊστάμενον λόγ. σύνηθ.: Ὁ ἀναφέρω ᾗς τὸν προϊστάμενο γιὰ τὸ πρᾶμα. Θὰ ἀναφερθῶ ᾗς τὸν εἰσαγγελέα - ᾗς τὸ νομάρχη - ᾗς τὸν προϊστάμενο - ᾗς τὴν ἀστυνομία κττ.

ἀνάφερτο τό, ἀμάρτ. ἀνάφειτον Μακεδ.

Οὐσιαστικοποιηθὲν οὐδ. τοῦ ἐπιθ. *ἀνάφερτος, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνάφερτος < ἀναφέρνω. Περί τῆς στερητ. σημ. τοῦ *ἀνάφερτος ἔνεκα τῆς προπαροξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Κατ' εὐφημισμόν. τὸ νόσημα ἀνθραξ: Νὰ βγάλ'ς τ' ἀνάφειτον! (ἀρά).

ἀναφιλύζω ἀμάρτ. ἀνεφελῶ Θράκ. Μέσ. ἀνιφ'λύζουμι Σάμ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναφλύω (ἀνακοχλάζω) κατ' ἀνάπτυξιν ἢ ὡς συνοδίτου φθόγγου καὶ μετασχηματισμὸν κατὰ τὰ εἰς -ύζω διὰ τὸν κοινὸν ἀόριστον.

1) Παραπονοῦμαι Θράκ.: Τίνας ἀνεφελούσες; (πῶς παρεπονεῖτο;) 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγμῶν, ὀλολύζω Σάμ.: Ἐκαμὶς τοῦ πιδὶ καὶ ἀνιφ'λύσ'ς κι. Συνών. ἀναλυγγιάζω 1, ἀναλυγγίζω, λυγγιάζω. Πβ. ἀναλυγγώνω.

ἀναφίλυμα τό, ἀμάρτ. ἀνιφίλ'σμα Σάμ. ἀναφίλυμα Θράκ. — ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 13 ἀνεφίλυμα Θράκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφιλύζω. Ὁ τύπ. ἀναφίλυμα ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφιλύω παρὰ τὸ ἀναφιλύζω.

1) Παράπονον Θράκ. 2) Παρατεταμένος θρηνησ, λυγμὸς Θράκ. Σάμ. — ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.: Ἐκλαίει μ' ἀναφιλύματα Θράκ. || Ποίημ.

Μὲ λυγγισμοὺς καὶ ἀναφιλύματα | ὅστερα καὶ μὲ μαῦρα δάκρυα τὸ μοιρολόγι μου ξεχύνεται | καὶ ἀντιλαλεῖ ᾗς τὴν πᾶσαν ἄκρα ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναρροῦφημα 2, ἀνάσερμα 3, ἀναφιλυτὸ 1.

ἀναφιλυτὸ τό, ἀναφλυτὸ Λεξ. Αἰν. ἀναφιλυτὸ κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφιλύω παρὰ τὸ ἀναφιλύζω.

1) Διαρκὲς σιγηλὸς θρηνησ, συνεχὲς λυγμὸς κοιν.: Ἀρχίσει τ' ἀναφιλυτά. Κλαίει μ' ἀναφιλυτά κοιν. Ὁλο μ' ἀναφιλυτὰ δέρεται Κρήτ. Σωριασμένη ἀπάνω του ἄφησε λεύτερα μόνο τ' ἀναφιλυτά της ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 17. Ἀναφιλυτὰ ἀκούστηκαν κ' ἡ θλίψι ἀπλώσε βαρὲς τὰ φτερά της Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 73. Ἡκουσα τῆς ἄρρωστης τὸ βῆχα σὰν ἀναφιλυτὸ ἸΚονδυλ. Πρώτη ἀγάπ. 69. || Ποιήμ.

Μιλῶντας μ' ἀναφιλυτὸ καὶ δακρυσμένο μάτι

ΛΜαβίλ. Ἔργα 21

Καὶ νοιώσει τ' ἀναφιλυτὰ καὶ τὸν καημὸ τοῦ κόσμου

ΓΒιζυην. Ἀτθίδ. αὐραι² 235. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφίλυσμα 2. 2) Θορυβώδης γέλως Μακεδ. (Καστορ.): Γελοῦνε καὶ ἀκούγονται ὡς ἐδῶ τ' ἀναφιλυτά τους. Συνών. χαχανητό, χαχάνισμα, χάχανο.

ἀναφιλῶ ἀμάρτ. ἀνεφιλῶ Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φιλῶ.

Φιλῶ καὶ πάλιν: Ἄσμ.

Ἀνεκουφᾷ τὸ πόπλωμα, φιλεῖ καὶ ἀνεφιλεῖ τον.

Συνών. ξαναφιλῶ.

ἀναφίνω ἀμάρτ. ἀνιφίνου Λήμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀφίνω. Ὁ τύπ. ἀνιφίνου ἐξ ἀμαρτ. ἀνεφίνω.

Ἀπροσ. μοῦ φαίνεται καλόν, μὲ εὐχαριστεῖ (θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον, μοῦ ἐπιτρέπει): Δὲ μ' ἀνιφίν' νὰ καθῶμι μὴ χέριμα σταυρουμένα.

ἀνάφλα ἢ, Εὐβ. (Κονίστρ. Ὁξύλιθ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. σκοντάφλα < σκοντάφτω.

Ἡ ἀκτινοβολούμενη θερμότης: Ἀνάφλα βγέλλει ὁ τόπος πὸ τὴν κάμιν Κονίστρ. Ἀνάφλα βγέλλει τὸ κορμί του (ἐπὶ τοῦ πυρέσσοντος) αὐτόθι.

ἀναφορά ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Τραπ.) Τσακων. ἀναφουρά βόρ. ιδιῶμ. ἀνιφουρά Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνφουρά Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀμφουρά Θεσσ. ἠηφορά Ἡπ. (Πρέβ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναφορά. Ὁ τύπ. ἀνιφουρά ἐξ ἀμαρτ. ἀνεφορά, ὃ δὲ ἠηφορά ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀνήφορος.

1) Ἐγγραφὸς ἢ προφορικὴ αἴτησις πρὸς ἀνωτέραν ἀρχὴν λόγ. κοιν.: Γράφω-κάνω ἀναφορά κοιν. || Φρ. Τὴν ἀναφορά σου ἔς τὸ δήμαρχο (μετὰ περιφρονήσεως πρὸς τὸν παραπονούμενον ἢ διαμαρτυρούμενον, εἰς τὰς διαμαρτυρίας ἢ τὰ παράπονα τοῦ ὁποίου δὲν θεωρεῖ τις ὑποχρεωμένον ἑαυτὸν ν' ἀπαντήσῃ) σύνθηθ. 2) Λογοδοσία κατωτέρου πρὸς ἀνώτερον περὶ τῶν πεπραγμένων καὶ εἰδικώτερον ἐν τῇ στρατιωτικῇ γλώσσῃ ἢ ἡμερησία ἔκθεσις περὶ τῆς καταστάσεως στρατιωτικοῦ σώματος ἢ καταστήματος λόγ. σύνθηθ.: Ἀναφορὰ λόχου - συντάγματος κττ. || Φρ. Δὲ θὰ σοῦ δώσω ἀναφορά (δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀπολογηθῶ πρὸς σέ). Σήμερα θὰ σ' ἔχω - θὰ σὲ βγάλω ἔξω τὴν ἀναφορά (θὰ σὲ καταγγείλω). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πολύβ. 6,17,6 «ἡ γὰρ ἀναφορὰ τῶν προειρημένων γίνεται πρὸς ταύτην» (ἐνν. τὴν σύγκλητον). 3) Ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ προσφερόμενος εἰς τοὺς Χριστιανούς ἡγιασμένος ἄρτος Β.Εὔβ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ. κ. ἀ.) Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Τσακων.: Δὲν κάθ' νὰ φάω, γιατί θὰ πάρω ἀνφουρά Ζαγόρ. || Φρ. Τοῦ ρίχ'κι σὰν ἡ Βλάχους τ'ν ἀμφουρά (ἔδειξε τάσιν νὰ τὸ φάγῃ ὁλόκληρον) Θεσσ. Συνών. ἀντίδωρο, ἄρτος. 4) Ἀναπνοή Πόντ. (Τραπ.): Ἐπῆρεν ἀναφορὰν (ἀνέπνευσε). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀναφορεῖς ὁ, ἀμάρτ. ἀνεφουράς Χίος (Βολισσ. Μεστ.) ἀνιφουρεῖς Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἀ.) ἀνιφουράς Θράκ. (Αἰν.) ἀνιφουρεῖς Σαμοθρ. ἀνηφορεῖς Λεξ. Δημητρ. ἀνηφουρεῖς Ἰμβρ. ἀνηφορεῖς Κρήτ. Χίος ἀναφορεῖς Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) — Λεξ. Δημητρ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀναφορεῖς Εὔβ. (Πλατανιστ.) ἀναφορεῖς Ἀντικύθ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 283 Δημητρ. ἀφαρέος Εὔβ. (Ὁρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναφορεῖς = ὁ ἀνέχων, ὁ ἀναβαστάζων. Διὰ τὸν μετατεπλασμένον τύπ. ἀναφορεῖος - ἀναφορεῖος πβ. ἀναβολεῖς - ἀναβολέας - ἀναβολέος - ἀναβολεῖς, γονεῖς - γονέας - γονέος - γονεῖς κττ. Ὁ τύπ. ἀνηφορεῖς ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀνήφορος. Ὁ τύπ. ἀνηφορεῖς καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Κλίμαξ φέρουσα ἐκ τοῦ κάτω πατώματος εἰς τὸ ὑπερκείμενον Θράκ. 2) Ὅπῃ ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας χρησιμεύουσα πρὸς ἔξοδον τοῦ καπνοῦ τῆς ἐστίας ἢ πρὸς φωτισμὸν Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. Ὁρ. Πλατανιστ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰθάκ. Ἰμβρ. Κρήτ. Χίος (Βολισσ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.: Μπαίνει ἀπὸ τὸν ἀναφορεῖο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.

Νὰ βάλω θέλω πάλ' ἀρχὴ νὰ κάνω κουζουλάδες, νὰ πεταχτοῦν οἱ κωπελλίες ἀπὸ τὸ ἀνηφορεῖο

Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφάντης 1. β) Ὅπῃ κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ τὴν πλευρὰν τοῦ φούρνου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται ὁ καπνὸς ἢ μετριάζεται ἡ θερμότης Ἀντικύθ. Κεφαλλ. — Λεξ. Βλαστ. 283 Δημητρ. 3) Καπνοδόχος Κρήτ. Σαμοθρ. Χίος (Μεστ.)

ἀναφορεῖο τό, λόγ. σύνθηθ. ὡς ὄρ. στρατιωτικός. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφείρω.

1) Θάλαμος τῶν στρατώνων, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ἀναφορά (ἰδ. λ. σημ. 2). 2) Τὸ βιβλίον τοῦ λόχου, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ σύνταγμα.

ἀναφορένω Καπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φ ο ρ έ ν ω.

Φορῶ τὰ ἐορτάσιμά μου ἐνδύματα καὶ κοσμήματα, στολίζομαι: Ἄσμ.

Ἐσέμην ἀναφόρεσε ἕναν πουργὸ ὡς τὸ γεῦμα, ἔκατσε κ' ἐκοτσάκωσε σαράντα θυὸ κοιτάκιμα (ἐσέμην = εἰσέβη, εἰσῆλθε).

ἀναφόρης ἐπίθ. Χίος — Λεξ. Δημητρ. ἀνεφούρης Χίος Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφείρω.

Ὁ διαδίδων ψευδεῖς εἰδήσεις, ψευδολόγος.

***ἀναφόρητος** ἐπίθ. ἀναφόρετος Κάμπ. ἀνεφ-φό-ρατος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀφορητός < ἀφορῶ.

Ὁ μὴ ὑποπτευόμενός τι, ἀνύποπτος ἐνθ' ἀν.: Ἀνθρωπος ἀνεφ-φόρατος Ρόδ.

ἀναφόριν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀναφόρι Κωνπλ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 312 Δημητρ. ἀναφόρ' Θεσσ. (Ζαγόρ.) ἀναφούρι Μεγίστ. Σύμ. Χίος ἀναφούρ' Σάμ. Σκόπ. ἀνεφούρι Κάμπ. Πάρ. ἀνιφούρ' Σάμ. ἀνιφόρ' Δαρδαν. ἠεφούρι Εὔβ. (Χαλκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀναφείρων = αἴτησις, παράκλησις.

1) Ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ροή τῶν ὑδάτων, ἀνάρροια Δαρδαν. Θεσσ. (Ζαγόρ.) Σάμ. Σκόπ. Χίος — Λεξ. Βυζ. Περίδ. Μπριγκ. 2) Τὸ σημεῖον ἐνθα δύο ἀντίθετα ρεύματα συναντῶνται Κάμπ. β) Πᾶν ρεῦμα θαλάσσιον ἀντίθετον πρὸς ἄλλο Εὔβ. (Χαλκ.) Κωνπλ. — Λεξ. Βλαστ. 312. Συνών. ἀνάφορο 2. 3) Ἐλαφρὰ ρυτίδωσις τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἐπιμένουσα μετὰ τὴν κόπασιν τοῦ ἀνέμου εἴτε ἢ προξενουμένη ἔνεκα τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὸ ρεῦμα φορᾶς τοῦ ἀνέμου Μεγίστ. Σύμ. Χίος

4) Ἀστατος καιρὸς Πάρ. V) Ἡ ἔνεκα ζητήσεως ὑψώσις τῶν τιμῶν τῶν προϊόντων Σάμ. VI) Μέρος κατὰ τὴν παραλίαν μὴ προσβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὑπήνεμον Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ.

ἀνάφορμα ἐπίρρ. Κάμπ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀφορμή. Ἄνευ ἀφορμῆς, ἀναίτιως: Ἄσμ. Ὅσκέ, δῶσε μου τὴν ψυχὴ ἔς τὸν οὐρανὸ ν' ἀνέω. — Ἀναίτια κὶ ἀνάφορμα ψυχὴ δὲν παραδίνω (ὅσκέ = βοσκέ). Συνών. ἀναίτια.

ἀναφόρμα ἐπίρρ. Κάμπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἀφορμή.

Ἄνευ ἀφορμῆς, ἀναίτιως: Ἄσμ.

Ὅσκέ, δῶσε μου τὴν ψυχὴ ἔς τὸν οὐρανὸ ν' ἀνέω.

— Ἀναίτια κὶ ἀνάφορμα ψυχὴ δὲν παραδίνω

(ὅσκέ = βοσκέ). Συνών. ἀναίτια.

ἀναφόρμωμα τό, ἀμάρτ. ἀνεφόρμωμα Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφορμώνω.

Ἐπισκευὴ φθαρέντος ἐνδύματος ἢ τοίχου.

ἀναφορμώνω ἀμάρτ. ἀνεφορμώνω Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φ ο ρ μ ὶ ν ω < φ ὅ ρ μ α (μορφή, ὄψις).

Ἐπισκευάζω, ἐπιδιορθώνω φθαρὲν ἔνδυμα ἢ τοῖχον καταρρεύσαντα: Ἀνεφορμώνω τὸ παντελόνι. Ἐνεφόρμωσα τὴν πεζούλλαν. Πβ. ἀναμπαλώνω, ἀναπιάνω 6, ἀναρράπτω, ἀποπιάνω, μπαλώνω.

ἀνάφορο τό, Χίος — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. 312 ἀνάφορον Μακεδ. (Καταφύγ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναφείρων.

